

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

ławnik SN Grzegorz Gołębiowski

Protokolant starszy inspektor sądowy Marta Brzezińska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego prokurator M. C.,

w sprawie **M. P.** – prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.,

obwinionej o popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (t.j. Dz.U. 2022 r., poz. 1247 ze zm. w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.)

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 6 marca 2024 r.,

odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 21 marca 2023 r., sygn. akt [...]

**uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy
Prokuratorze Generalnym.**

Barbara Skoczowska

Wiesław Kozielowicz

ławnik SN Grzegorz Gołębiowski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 roku pełniącą funkcję Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego - prokurator M. C., wszczęła postępowanie dyscyplinarne wobec M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. w sprawie dopuszczenia się przez nią trzech czynów kwalifikowanych z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.), polegających na tym, że w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 1 grudnia 2017 roku, wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązana do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się uchybień przy prowadzeniu 3 postępowań ([...] (następnie prowadzonego pod sygn. akt [...]), [...] (poprzednio prowadzonej pod sygn. akt [...]), [...] (a poprzednio pod sygn. akt [...], [...]), co stanowiło oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa.

W dniu 20 listopada 2020 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego - prokurator M. C., skierowała do Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej M. P. prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. Wniosek ten pismem z dnia 7 września 2021 roku został następnie zmodyfikowany w toku postępowania przed Sądem Dyscyplinarnym przy Prokuratorze Generalnym. W treści przedmiotowego pisma Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego wskazała, że materiał dowodowy zebrany w sprawie dyscyplinarnej prowadzonej przeciwko M. P. uzasadnia modyfikację

zarzucanych jej czynów, poprzez przyjęcie, że obwiniona M. P. dopuściła się 5 deliktów dyscyplinarnych polegających na tym, że w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 1 grudnia 2017 roku, wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązana do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się 5 uchybień przy prowadzeniu 3 postępowań ([...] (następnie prowadzonego pod sygn. akt [...]), [...] (poprzednio prowadzonej pod sygn. akt [...]), [...] (a poprzednio pod sygn. akt [...], [...]), co stanowiło oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa. Modyfikacja wniosku wynikała z faktu delegacji obwinionej w okresie od 1 marca 2017 roku do 31 sierpnia 2017 roku do innej jednostki organizacyjnej prokuratury i brakiem wpływu obwinionej prokurator M. P. na bieg postępowań pozostałych w Prokuraturze Rejonowej w W. w podanym okresie.

Orzeczeniem z dnia 21 marca 2023 r. sygn. [...] Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, stosując przepisy art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (Dz. U.2022.1247 t.j.) orzekł o:

1. umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wszczętego wobec M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. obwinionej o to, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązana do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem prowadzonego lub nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa, w ten sposób, że w sprawie o sygnaturze akt [...], prowadzonej w kierunku przestępstwa z art. 155 k.k. w okresie od dnia 17 kwietnia 2013

roku, tj. od dnia wpływu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa do Prokuratury Rejonowej w W., do dnia 5 lipca 2013 roku tj. do dnia wszczęcia śledztwa, nie wykonała żadnej czynności w toku postępowania sprawdzającego i tym samym dopuściła się obrazy art. 307 § 1 k.p.k. poprzez wszczęcie śledztwa po upływie 2 miesięcy i 18 dni od daty wpływu zawiadomienia oraz § 137 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury obowiązującego w dacie popełnienia deliktu - poprzez nienadanie biegu sprawie w ciągu 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) wobec przedawnienia karalności.

2. umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wszczętego wobec M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. obwinionej o to, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem prowadzonego lub nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa, w ten sposób, że w sprawie o sygnaturze akt [...], prowadzonej w kierunku przestępstwa z art. 155 k.k. w okresie od 25 października 2013 roku tj. od dnia wpływu akt głównych do Prokuratury Rejonowej w W., po wydaniu przez Sąd Rejonowy w W. postanowienia o zwolnieniu z tajemnicy służbowej lekarzy biorących udział w diagnostyce

i leczeniu pokrzywdzonej, do dnia 9 grudnia 2013 roku tj. do dnia skierowania do w/w lekarzy wezwań do stawienia celu przesłuchania w charakterze świadków, nie wykonała żadnej czynności w sprawie i tym samym dopuściła się obrazy art. 326 § 2 k.p.k. i § 55 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury obowiązującego w dacie popełnienia deliktu, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) wobec przedawnienia karalności.

3. umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wszczętego wobec M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. obwinionej o to, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązana do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury 7 karnej przebiegiem prowadzonego lub nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa, w ten sposób, że w sprawie o sygnaturze akt [...], prowadzonej w kierunku przestępstwa z art. 155 k.k., w dniu 31 grudnia 2013 roku wydała postanowienie o zawieszeniu śledztwa z uwagi na długi okres oczekiwania na uzyskanie opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, skutkujący powstaniem długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania w sytuacji, gdy nie wydała postanowienia o powołaniu lub zasięgnięciu opinii biegłych, nie podjęła żadnych kroków w celu ustalenia placówki naukowej mogącej wydać opinię w sprawie ani nie ustaliła daty przystąpienia do sporządzenia opinii oraz terminu jej wydania, tym samym

dopuszcila się obrazy art. 22 § 1 k.p.k., bowiem w dniu wydania postanowienia o zawieszeniu śledztwa nie istniała długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) wobec przedawnienia karalności.

4. uznaniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. za winną tego, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem prowadzonego lub nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa, w ten sposób, że w sprawie o sygnaturze akt [...], prowadzonej w kierunku przestępstwa z art. 155 k.k., w okresie od dnia 19 grudnia 2013 roku, tj. od momentu uzyskania pełnego materiału dowodowego do dnia 1 marca 2017 roku nie wydała postanowienia o powołaniu lub zasięgnięciu opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej i tym samym dopuściła się obrazy art. 326 § 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. i § 169 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz odpowiednio § 75 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i § 154 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. popełnienia przewinienia

dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.), przy czym uznał, że przewinienie to było mniejszej wagi i na podstawie art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) i odstąpił od wymierzenia obwinionej kary.

5. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem prowadzonego lub nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa, w ten sposób, że w sprawie o sygnaturze akt [...], prowadzonej w kierunku przestępstwa z art. 155 k.k. w okresie od dnia 31 grudnia 2013 roku, tj. od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu śledztwa do dnia 1 marca 2017 roku zaniechała okresowego, nie rzadszego niż co 6 miesięcy sprawdzania czy przyczyny zawieszenia nadal trwały i tym samym dopuściła się obrazy § 222 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz odpowiednio § 102 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i § 214 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj.

przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).

6. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa urzędu prowadząc postępowanie o sygnaturze akt [...] (następnie [...]) w 9 kierunku przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od dnia 9 września 2016 roku, tj. od dnia wydania postanowienia o przedłużeniu okresu trwania śledztwa do dnia 1 marca 2017 roku, tj. do dnia delegowania do innej jednostki prokuratury, nie wykonała żadnej czynności procesowej, poza wydaniem w dniu 2 stycznia 2017 roku kolejnego postanowienia o przedłużeniu okresu trwania śledztwa, ani też nie przesłała akt do jednostki Policji celem kontynuowania śledztwa zgodnie z zarządzeniem o jego powierzeniu i tym samym dopuściła się obrazy art. 326 § 2 k.p.k. i § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).
7. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego

polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa urzędu prowadząc postępowanie o sygnaturze akt [...] (następnie [...]) w kierunku przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., w ten sposób, że w okresie od dnia 7 września 2017 roku do dnia 7 listopada 2017 roku nie wykonała żadnej czynności procesowej ani też nie przesłała akt do jednostki Policji celem kontynuowania śledztwa zgodnie z zarządzeniem o jego powierzeniu i tym samym dopuściła się obrazy art. 326 § 2 k.p.k. i § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).

8. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym 10 oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa urzędu prowadząc postępowanie o sygnaturze akt [...] (następnie [...]) w kierunku przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., w ten sposób, że w dniu 7 września 2017 roku wydała postanowienie o przedłużeniu okresu trwania śledztwa do dnia 30 listopada 2017 roku, mimo, że

roczny okres trwania śledztwa upłynął w dniu 30 października 2017 roku i tym samym dopuściła się obrazy art. 310 § 2 k.p.k. zdanie pierwsze, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).

9. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa urzędu prowadząc postępowanie o sygnaturze akt [...] (następnie [...]) w kierunku przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., w ten sposób, że w dniu 7 listopada 2017 roku, kierując do prokuratora nadrzędnego - Prokuratora Okręgowego w G., wniosek o przedłużenie okresu trwania śledztwa na dalszy czas oznaczony przekraczający 1 rok, po upływie rocznego okresu trwania śledztwa, dopuściła się obrazy § 130 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).
10. uznaniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. za winną tego, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z

przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa prowadząc postępowanie zarejestrowane pod sygnaturami kolejno [...], [...] a następnie [...] w kierunku przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w ten sposób, że w okresie od dnia 5 października 2015 roku do dnia 28 kwietnia 2016 roku, nie nadała biegu zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, nie wykonała też żadnej czynności w toku postępowania sprawdzającego oraz dopuściła się obrazy art. 307 § 1 k.p.k. poprzez wszczęcie śledztwa po upływie 6 miesięcy i 23 dni od daty wpływu zawiadomienia oraz § 64a Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 września 2014 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i odpowiednio § 119 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, poprzez nienadanie biegu sprawie w ciągu 7 dnia od daty otrzymania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.), przy czym uznał, że przewinienie to było mniejszej wagi i na podstawie art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) i odstąpił od wymierzenia obwinionej kary.

11. uznaniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. za winną tego, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do

czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa prowadząc postępowanie zarejestrowane pod sygnaturami kolejno [...], [...] a następnie [...] w kierunku przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w ten sposób, że w okresie od dnia 28 kwietnia 2016 roku, tj. od dnia wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa do dnia 25 listopada 2016 roku, nie powiadomiła o wszczęciu śledztwa osób uprawnionych i tym samym dopuściła się obrazy art. 305 § 4 k.p.k., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.), przy czym uznał, że przewinienie to było mniejszej wagi i na podstawie art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) i odstąpił od wymierzenia obwinionej kary.

12. uznaniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. za winną tego, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa prowadząc postępowanie zarejestrowane pod sygnaturami kolejno [...], [...] a następnie [...] w kierunku przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w ten sposób, że w okresie od 28 kwietnia 2016 roku, tj. od dnia wszczęcia śledztwa i wydania zarządzenia o jego powierzeniu do

prowadzenia Komendzie Powiatowej Policji w W., do dnia 7 grudnia 2016 roku, tj. do dnia przesłuchania w charakterze świadka Pana T. K., nie wykonała żadnej czynności procesowej ani też nie przesłała akt do jednostki Policji celem kontynuowania śledztwa, zgodnie z zarządzeniem o jego powierzeniu, dopuszczając do zawinionej przewlekłości w jego prowadzeniu i tym samym dopuściła się obrazy art. 326 § 2 k.p.k. i § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.), przy czym uznał, że przewinienie to było mniejszej wagi i na podstawie art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.) i odstąpił od wymierzenia obwinionej kary.

13. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa prowadząc postępowanie zarejestrowane pod sygnaturami kolejno [...], [...] a następnie [...] w kierunku przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w ten sposób, że w okresie od 16 stycznia 2017 roku, tj. od dnia wpływu do Prokuratury Rejonowej w W. zażalenia Pana M. G. na

postanowienie o umorzeniu śledztwa do dnia 16 lutego 2017 roku, tj. do dnia wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia zażalenia, nie nadała biegu zażaleniu i tym samym dopuściła się obrazy § 252 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).

14. uniewinnieniu obwinionej M. P. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. od zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że wykonując obowiązki służbowe jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązaną do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanego postępowania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy prawa prowadząc postępowanie w sprawie o sygnaturze akt [...] prowadzonej w kierunku przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w okresie od dnia 1 września 2017 roku do dnia 1 grudnia 2017 r. nie wykonała żadnej czynności procesowej ani też nie przesłała akt do jednostki Policji celem kontynuowania śledztwa, zgodnie z zarządzeniem o jego powierzeniu, dopuszczając do zawinionej przewlekłości w jego prowadzeniu i tym samym dopuściła się obrazy art. 326 § 2 k.p.k. i § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28

stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j.).

Na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U.2022.1247 t.j.) kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego orzeczenia wniósł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego, zaskarżając je w całości, zarzucając:

- 1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, w ramach zarzuconego czynu, iż poszczególne zachowania jakie jej zarzucono stanowiły odrębne czyny opisane w punktach I do V zaskarżonego orzeczenia, podczas, gdy z materiału dowodowego, wynikało, iż poszczególne uchybienia, w okresie od dnia 17 kwietnia 2013 r. do dnia 1 marca 2017 r. przy prowadzeniu postępowania o sygn. [...] wskazane w zarzucie realizowały znamiona rażącej i oczywistej obrazy prawa jako przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.*
- 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, w ramach zarzuconego czynu, iż zachowania jakie jej zarzucono, polegające na zaniechaniu wykonywania lub powierzenia wykonania czynności dowodowych w okresie od dnia 9 września 2016 r. do dnia 1 marca 2017 r. przy prowadzeniu postępowania o sygn. [...] (a poprzednio [...]), stanowiące obrazę art. 326 § 2 k.p.k. i § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych*

jednostek organizacyjnych prokuratury, nie pociągnęły za sobą skutków uzasadniających uznanie obrazy tych przepisów za rażącą, co pociągnęło za sobą uniewinnienie obwinionej od popełnienia czynu opisanego w punkcie VI zaskarżonego wyroku, w sytuacji, gdy zebrane dowody uzasadniały ustalenie, że obraza wskazanych przepisów pociągnęła za sobą narażenie na szwank istotnych interesów strony i w konsekwencji konieczność przypisania obwinionej przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, w ramach zarzuconego czynu, iż poszczególne zachowania jakie zarzucono obwinionej, stanowiły odrębne czyny opisane w punktach VII do IX zaskarżonego orzeczenia, podczas, gdy z materiału dowodowego, wynikało, iż poszczególne uchybienia, w okresie od dnia 7 września 2016 r. do dnia 7 listopada 2017 r. przy prowadzeniu postępowania o sygn. [...] (a poprzednio [...]), wskazane w zarzucie realizowały znamiona rażącej i oczywistej obrazy prawa jako przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, w ramach zarzuconego czynu, iż poszczególne zachowania jakie jej zarzucono stanowiły odrębne czyny opisane w punktach X do XIII zaskarżonego orzeczenia, podczas, gdy z materiału dowodowego, wynikało, iż poszczególne uchybienia, w okresie od dnia 5

października 2015 roku do dnia 16 lutego 2017 roku przy prowadzeniu postępowania o sygn. [...], [...], a następnie [...], wskazane w zarzucie realizowały znamiona rażącej i oczywistej obrazy prawa jako przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, w ramach zarzuconego czynu, iż zachowania jakie jej zarzucono, polegające na zaniechaniu wykonywania lub powierzenia wykonania czynności dowodowych w okresie od dnia września 2017 r. do dnia 1 grudnia 2017 r. przy prowadzeniu postępowania o sygn. [...] (poprzednio prowadzonego pod sygn. [...] i [...]), stanowiące obrazę art. 326 § 2 k.p.k. i § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, nie pociągnęły za sobą skutków uzasadniających uznanie obrazy tych przepisów za rażącą, co pociągnęło za sobą uniewinnienie obwinionej od popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV zaskarżonego wyroku, w sytuacji, gdy zebrane dowody uzasadniały ustalenie, że obraza wskazanych przepisów pociągnęła za sobą narażenie na szwank istotnych interesów strony i w konsekwencji konieczność przypisania obwinionej przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na

niezasadnym ustaleniu, iż czyny przypisane obwinionej w punktach IV, X, XI i XII zaskarżonego orzeczenia, stanowiły przewinienia mniejszej wagi, w konsekwencji nadania nadmiernego znaczenia okolicznościom podmiotowym, odnoszącym się do obwinionej, przy pominięciu okoliczności przedmiotowych odnoszących się do wagi naruszonych obowiązków i skutków naruszeń, co stało się podstawą uzasadniająca odstępnie od wymierzenia kary

7. rażącą niewspółmierność kary, związaną z bezpodstawnym zastosowaniem przepisu art. 142 § 5 ustawy - Prawo o prokuraturze, skutkującym odstępnie od wymierzenia kar}7 dyscyplinarnej,

w związku z niesłusznym przyjęciem, iż delikty przypisane obwinionej

w punktach IV, X, XI, XII. stanowiły przypadek mniejszej wagi, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności przedmiotowo-podmiotowych tego czynu, nie uzasadniała odstąpienia od wymierzenia kary

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, że obwiniona dopuściła się 5 przewinień dyscyplinarnych zgodnie ze zmodyfikowanym w dniu 7 września 2021 r. wnioskiem i wymierzenie za każdy z tych czynów kary nagany i jako kary łącznej kary dyscyplinarnej nagany.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie wniesione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym było zasadne i skutkowało uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego procedowania.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym błędnie ustalił, iż 5 zachowań obwinionej należało rozbić na 14 odrębnych czynów, kierując się domniemaniem, że „konstrukcja zarzucanych obwinionej przewinień dyscyplinarnych pomimo nieujęcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego w kwalifikacji prawnej art. 12 § 1 k.k., uzasadniało przyjęcie, że stanowią one odrębne czyny”.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy - jak trafnie argumentuje skarżący w uzasadnieniu odwołania – nie można mówić o ziszczeniu się wszystkich przesłanek niezbędnych do przyjęcia konstrukcji prawnej czynu ciągłego opisanej w art. 12 k.k., albowiem nie sposób dopatrzeć się w zarzucanych prokurator M. P. zaniechaniach działania z góry powziętym zamiarem. W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż obwiniona świadomie zaplanowała, iż w przyszłości dopuści się konkretnych zaniechań, które zostały opisane w przedstawionych zarzutach. Potwierdzeniem tego, wbrew twierdzeniom Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, jest właśnie brak w opisie zarzucanych obwinionej przewinień dyscyplinarnych działania „z góry powziętym zamiarem” i „w krótkich odstępach czasu”, wyrażające się w nieuwzględnieniu w ich kwalifikacji prawnej art. 12 k.k.

Opis pięciu przewinień dyscyplinarnych zarzucanych obwinionej odpowiada z kolei występującej w prawie karnym materialnym konstrukcji przestępstwa wieloczynowego, którego istota polega na tym, iż szereg zachowań lub zaniechań stanowiących jednorodziejowe lub różnorodziejowe czyny stanowi jedno przestępstwo np. przestępstwo niealimentacji (art. 209 k.k.), znęcania się (art. 207 k.k.) (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2023 r. sygn., II ZOW 25/22) i tak też czyny te powinny być oceniane.

Rozwijając ten wątek należy zauważyć, że oczywiście prawdą jest, iż specyfika przestępstw wieloczynowych sprawia, że zbędne, a nawet i wadliwe byłoby odwoływanie się do konstrukcji czynu ciągłego i powoływanie w kwalifikacji prawnej przepisu art. 12 k.k. Z istoty tych przestępstw, a mówiąc ściślej sposobu ukształtowania ich znamion, wynika bowiem, że nie ograniczają się one do jednego zachowania. Ich istotą jest właśnie wielość zachowań (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Warszawa 2009, s. 58; P. Kardas (w:) P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, komentarz do art. 6, teza 21; A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010, komentarz do art. 12, teza 19).

Natomiast odpowiedzi na pytanie, czy w niniejszej sprawie możemy przyjąć konstrukcję czynu ciągłego w przypadku, gdy przedmiotem osądu są dwa lub więcej przestępstwa wieloczynowe/trwałe należy szukać wyłącznie w konstrukcji czynu ciągłego. Możliwe przecież jest, że sprawca w krótkich odstępach czasu dopuści się dwóch lub więcej, kwalifikowanych z tego samego przepisu przestępstw trwałych lub wieloczynowych, a wówczas o tym, czy można będzie je potraktować (w relacji do siebie) jako popełnione w warunkach czynu ciągłego decydować będzie wyłącznie to, czy występuje pomiędzy nimi związek wyznaczany przez ustawową konstrukcję czynu ciągłego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2019r. w sprawie III KK 269/18)

W realiach niniejszej sprawy w toku postępowania dyscyplinarnego zarzucono prokurator M. P., że okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 1 grudnia 2017 roku, wykonując obowiązki służbowe jako prokurator

Prokuratury Rejonowej w W. i będąc zobowiązana do czuwania nad sprawnym, prawidłowym oraz zgodnym z przepisami procedury karnej przebiegiem nadzorowanych lub prowadzonych postępowań, dopuściła się 5 uchybień przy prowadzeniu 3 postępowań ([...] (następnie prowadzonego pod sygn. akt [...]), [...] (poprzednio prowadzonej pod sygn. akt [...]), [...] (a poprzednio pod sygn. akt [...], [...]), co stanowiło oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa, tj. popełnienia deliktów dyscyplinarnych z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 roku.

W świetle powyższego uznać należało, że zarzucone obwinionej przewinienia dyscyplinarne popełnione zostały w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 1 grudnia 2017 roku i polegały na dopuszczeniu się zaniedbań w związku z nadzorowaniem postępowań przygotowawczych (przewinienie wieloczynowe).

Ustalenie, że zachowania obwinionej zarzucone jej we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej stanowiły 5 deliktów dyscyplinarnych polegający na naruszeniu różnych obowiązków przy prowadzeniu postępowania o sygn. [...] (następnie prowadzonego pod sygn. akt [...]), [...] (poprzednio prowadzonej pod sygn. akt [...]) i [...] (a poprzednio pod sygn. akt [...], [...]), przy zastosowaniu konstrukcji deliktu wieloczynowego, a nie 14 jednostkowych zachowań będzie pozwalała na jednoczesną i całościową ocenę zachowania obwinionej jako deliktów wieloczynowych, a w dalszej kolejności rozstrzygnięcia, czy doszło do przedawnienia zarzucanych jej czynów czy też ewentualnego przyjęcia rozstrzygnięcia o winie i karze. W tym miejscu zasygnalizować jedynie należy, że za czas popełnienia przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, a także o charakterze ciągłym, traktować

należy ostatni moment działania sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01). *Cechą przestępstwa wieloczynowego jest to, że przedawnia się ono w całości, a nie w zakresie poszczególnych jego elementów i datą, od której należy liczyć okres przedawnienia jego karalności jest data popełnienia ostatniego czynu wchodzącego w jego skład* (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r. IV KK 177/13).

To z kolei prowadzi do wniosku, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd I instancji powinien przeprowadzić przewód sądowy z uwzględnieniem podnoszonych uwag dotyczących uchybień przy poprzednim rozpoznaniu sprawy. W tym aspekcie wystarczające będzie ograniczenie postępowania dowodowego do wskazanych powyżej rozbieżności, na rzecz oceny prawnej.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że niezależnie od pozostałych zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym, już potwierdzenie wystąpienia powyżej omówionych uchybień, okazało się wystarczające do wydania orzeczenia przez Sąd Najwyższy; z tych powodów ograniczono rozpoznanie wniesionego odwołania do części podniesionych w nim zarzutów, albowiem rozpoznanie pozostałych w realiach sprawy byłoby co najmniej przedwczesne (art. 436 k.p.k.). Jak już to wyżej wskazano, niezbędne jest ponowienie procesu co do istoty sprawy, albowiem stwierdzone uchybienia mogą być usunięte wyłącznie w drodze ponownego postępowania pierwszoinstancyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym.

[M. T.]

[ms]

i